

Arrest

nr. 90 533 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U had in Iran sinds anderhalf jaar een relatie met [R. N.]. U werd door uw vriend ontmaagd en drong er bij hem op aan dat hij uw familie officieel om uw hand zou vragen, aangezien u problemen met uw familie vreesde mochten ze erachter komen. Uw vriend stelde het huwelijksaanzoek steeds uit maar beloofde u dat hij u nooit in de steek zou laten. U ging samen met uw vriend naar een arts waar jullie zich informeerden over de mogelijkheden om het maagdevlies te laten herstellen maar aangezien uw vriend er het geld niet voor had en hij u beloofde dat hij met u zou trouwen, liet u de ingreep

niet uitvoeren. Uw relatie met [R.] veranderde en jullie hadden vaak ruzie. Op een dag sloeg [R.] u. Toen u thuis kwam merkte uw familie dat er iets gebeurd was. U vertelde aan uw moeder dat u een vriend had en dat u met hem wilde trouwen. Uw moeder, die niet akkoord was met deze relatie aangezien ze wilde dat u zich zou verloven met uw neef [M.], stond erop dat u naar de wetsdokter zou gaan. U vreesde dat de wetsdokter erachter zou komen dat u niet langer maagd was en dat u hierdoor grote problemen met uw familie en de Iraanse maatschappij zou krijgen. U beloofde uw moeder akkoord te gaan met het huwelijk met uw neef, waardoor u niet meer werd verplicht naar de wetsdokter gaan. U had niets tegen een huwelijk met uw neef maar had enkel schrik dat hij erachter zou komen dat u geen maagd meer was en dat u hierdoor in de problemen zou komen. U besloot Iran te verlaten en reisde met een vals Italiaans visum via Italië naar België, waar u op 28 november 2011 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Iran terug te keren uit schrik door uw familie en de Iraanse maatschappij uitgestoten te worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Iraans rijbewijs; een Iraans diploma; en een kopie van een attest van de politie van Namen, d.d. 16 mei 2012, waaruit blijkt dat u uw Iraans paspoort bent verloren.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over uw vrees dat u door uw familie en de Iraanse maatschappij verstoten zou worden omwille van het hebben van voorhuwelijkse betrekkingen. U stelde enkel dat u schrik had dat uw vriend boos op u zou zijn omdat u zonder afscheid te nemen vertrokken was en verklaarde verder dat u naar België bent gekomen omdat u hier wilde studeren en u in België een betere toekomst hoopt te vinden dan in Iran, waar het moeilijk is om werk te vinden (vragenlijst CGVS d.d. 5/10/2011 vragen 3.4, 3.5 en 3.8). U verklaarde dat u bij uw aanvankelijke asielaanvraag maar kort werd gehoord en dat u geen tijd had om, nadat u had verteld dat u omwille van studies en werk Iran had verlaten, verder te vertellen over de problemen met uw vriend en de vrees door uw familie en de maatschappij verstoten te worden als uw familie te weten zou komen dat u voorhuwelijkse betrekkingen had gehad (CGVS, p. 2-3). Deze verklaring kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd omdat er redelijkerwijs van asielaanvragers kan worden verwacht dat zij de hoofdredenen van hun vertrek van bij de aanvang van hun asielaanvraag vermelden, temeer daar er van bij het begin op gewezen wordt dat ze de elementen waarom ze bij hun terugkeer naar hun land van herkomst problemen vrezen nauwkeurig dienen te vermelden (zie CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, punt 'voorafgaand advies'). Dat u uw voornaamste (en zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal, ook enige) vluchtmotief, met name de problemen rond uw relatie met [R.], niet van bij aanvang van uw asielaanvraag heeft meegedeeld, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid en de ernst van uw beweerde vrees.

Bovendien kan nog gewezen worden op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden die opduiken tussen uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de verklaringen afgelegd door uw zus [M. T. F.] [...], afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u dat u er bij uw vriend [R.] meermaals op aandrong uw hand aan uw familie te vragen maar dat hij het huwelijksaanzoek steeds uitstelde en het uiteindelijk nooit deed. U stelde expliciet dat [R.] uw moeder nooit ontmoette en nooit bij u thuis is geweest. U verklaarde bovendien dat u het niet slecht vond dat u met uw neef moest trouwen (CGVS, p. 14-17; p. 20). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werden aan uw zus [F.] eveneens vragen gesteld over uw relatie en de redenen die tot uw vertrek uit Iran hebben geleid. Uw zus stelde dat u niet akkoord was met het gearrangeerd huwelijk met uw neef dat uw familie voor u had geregeld. Ze voegde hier expliciet aan toe dat uw vriend, die volgens haar [S.] noemde, wel met zijn familie naar uw ouderlijk huis kwam en een huwelijksaanzoek deed. Uw zus stelde nadrukkelijk dat zij hier zelf bij aanwezig was. Het huwelijksaanzoek werd door uw moeder geweigerd aangezien zijn ouders gescheiden waren en ze verkoos dat u met uw neef trouwde (CGVS [M. T. F.] 15-5-2012, p. 4-5).

Gelet op bovenstaande bevindingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen.

Wat betreft de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven redenen voor uw asielaanvraag - u heeft deelgenomen aan betogingen tegen het Iraanse regime, u wilde in België verder studeren

en hoopt in België een betere toekomst en werk te vinden (vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken vragen 3.3, 3.4 en 3.5) - dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal nadrukkelijk stelde niet omwille van deze redenen Iran te hebben verlaten en dat u enkel naar België bent gekomen omwille van de reeds vernoemde problemen rond uw relatie (CGVS, p. 19).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Deze bevestigen hoogstens uw identiteit, uw nationaliteit en uw universitaire studies. Hieraan wordt niet meteen getwijfeld.

Dat er inzake de asielaanvraag van uw zus [F.] een erkenningsbeslissing werd genomen, doet aan bovenstaande beslissing geen afbreuk. Elke asielaanvraag dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Tenslotte voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekster start met een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en artikel 1 van het Verdrag van Genève alsook over het begrip ‘sociale groep’ en meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de echte situatie in haar land van herkomst. Zij stelt te beantwoorden aan alle voorwaarden om te worden erkend als vluchteling, waarbij zij verwijst naar haar asielrelaas.

Waar haar verweten wordt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gesproken heeft over haar vrees voor haar familie, stelt zij dat het om een ingetogen houding gaat en zij niet bij aanvang de echte reden van haar vertrek uit Iran durfde te melden. Er heerst een taboe over voorechtelijke relaties en verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden stelt verzoekster dat zij enkel akkoord was met het huwelijk met haar neef omdat zij een medisch onderzoek wou vermijden om te voorkomen dat haar familie op de hoogte zou worden gesteld van het feit dat zij haar maagdelijkheid was verloren. Haar vlucht bewijst te meer dat zij helemaal niet met haar neef wou trouwen. Hierover bestaat aldus geen tegenstrijdigheid.

Verzoekster verwijst nog naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en meent minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster meent dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft waarom haar niet de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoekster verwijst naar een algemene situatie in haar land van herkomst en dienaangaande een internetartikel toevoegt, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe zoals verder blijkt, verzoekster in gebreke blijft.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.6. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals hoger uiteengezet, in gebreke blijft.

2.7. De Raad meent voorts dat verzoeksters theoretische overwegingen over de definitie van vluchteling en het begrip "sociale groep" die niet concreet betrokken worden op de motieven van de bestreden beslissing geen weerlegging zijn van deze motieven.

2.8. Waar verzoekster het niet vermelden van een kernaspect van haar relaas wijt aan haar ingetogen houding en de vrees om van in het begin de echte reden van haar vertrek uit Iran te vermelden, kan zij geenszins overtuigen. Indien de ondervraging op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad beperkter en specifiek is dan deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dan kan dit niet verklaren waarom verzoekster nagelaten heeft de essentie van haar asielaanvraag te melden te meer nu hiernaar uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gevraagd (zie vragenlijst, stuk 6, vraag 3, 4 en 5). De Raad meent dat van verzoekster, die stelt te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle kernelementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst, en dit vanaf het eerste interview. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij de echte reden van haar vrees voor vervolging onmiddellijk kenbaar zou maken. Het hebben van een ingetogen houding en de taboesfeer in haar land van herkomst omtrent voorechtelijke relaties kan voor het niet onmiddellijk aangeven van haar echte reden van de vrees voor vervolging aldus geen verschoningsgrond zijn. De vaststelling dat verzoekster nagelaten heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van de echte reden van haar vrees voor vervolging doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

2.9. De Raad ziet voorts niet in hoe verzoeksters argument dat zij enkel akkoord was met het huwelijk met haar neef om een medisch onderzoek te vermijden en dat haar vlucht bewijst dat zij helemaal niet met haar neef wilde trouwen, afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar zus: *“Zo verklaarde u dat u er bij uw vriend [R.] meermaals op aandrong uw hand aan uw familie te vragen maar dat hij het huwelijksaanzoek steeds uitstelde en het uiteindelijk nooit deed. U stelde expliciet dat [R.] uw moeder nooit ontmoette en nooit bij u thuis is geweest. U verklaarde bovendien dat u het niet slecht vond dat u met uw neef moest trouwen (CGVS, p. 14-17; p. 20). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werden aan uw zus [F.] eveneens vragen gesteld over uw relatie en de redenen die tot uw vertrek uit Iran hebben geleid. Uw zus stelde dat u niet akkoord was met het gearrangeerd huwelijk met uw neef dat uw familie voor u had geregeld. Ze voegde hier expliciet aan toe dat uw vriend, die volgens haar [S.] noemde, wel met zijn familie naar uw ouderlijk huis kwam en een huwelijksaanzoek deed. Uw zus stelde nadrukkelijk dat zij hier zelf bij aanwezig was. Het huwelijksaanzoek werd door uw moeder geweigerd aangezien zijn ouders gescheiden waren en ze verkoos dat u met uw neef trouwde (CGVS [M. T. F.] 15-5-2012, p. 4-5).”* Het argument van verzoekster is slechts een repliek op een deel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, met name het al dan niet akkoord zijn met het gearrangeerd huwelijk met haar neef. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelde: *“Ik had geen probleem met hem en het huwelijk, ik vond het niet slecht”* (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 16). Verder tijdens het gehoor stelde verzoekster nog dat zij inderdaad bereid was met haar neef te huwen (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 20). Deze verklaringen zijn in tegenstrijd met de verklaringen die haar zus heeft afgelegd waar zij stelde dat verzoekster het gearrangeerde huwelijk met haar neef niet wilde (administratief dossier, gehoorverslag zus, stuk 10, p. 4). Verzoeksters betoog kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Bovendien laat verzoekster de overige vastgestelde tegenstrijdigheden volledig ongemoeid zodat deze als vaststaand worden beschouwd.

2.10. Ook laat verzoekster navolgende motivering ongemoeid: *“Wat betreft de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven redenen voor uw asielaanvraag - u heeft deelgenomen aan betogingen tegen het Iraanse regime, u wilde in België verder studeren en hoopt in België een betere toekomst en werk te vinden (vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken vragen 3.3, 3.4 en 3.5) - dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal nadrukkelijk stelde niet omwille van deze redenen Iran te hebben verlaten en dat u enkel naar België bent gekomen omwille van de reeds vernoemde problemen rond uw relatie (CGVS, p. 19). De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Deze bevestigen hoogstens uw identiteit, uw nationaliteit en uw universitaire studies. Hieraan wordt niet meteen getwijfeld. Dat er inzake de asielaanvraag van uw zus [F.] een erkenningsbeslissing werd genomen, doet aan bovenstaande beslissing geen afbreuk. Elke asielaanvraag dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden.”* zodat de Raad ook deze motieven als vaststaand beschouwt.

2.11. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is inge-

geven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.12. De Raad wijst erop dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER